

En tredje art av mänskliga erfarenheter man är intresserad av, är de som förekommer i spiritualistiska sammanhang, t.ex. uttalanden av medier, som anges härstamma från individer som har gått över till andra sidan. Det är i de flesta fall svårt att på något sätt bevisa att dessa uttalanden verkligen kommer från avlidna. I många fall är det tvärtom möjligt att bevisa att de kommer från mediets undermedvetna, det kan vara fråga om telepatisk kontakt mellan mediet och de närvarande, och i en del fall kommer också bevisligen informationen från personer som ännu lever. Men det finns ändå en del spiritualistiska upplevelser där det är mycket svårt att förklara vad som har kommit fram, på annat sätt än att tänka sig att personligheten överlever kroppens död och kan meddela sig på något sätt.

Det finns ytterligare ett par upplevelsekategorier. Det finns enstaka fall där människor för en kort tid tycks ha blivit besatta av en intelligens, en personlighet som är helt främmande deras egen. Det kan gälla enkla människor som plötsligt visar sig ha förmågor och kunskaper som de inte haft någon möjlighet att förvärva på normalt sätt. De kanske inte längre känner igen sina egna vänner och anhöriga, däremot visar de en viss bekantskap med en helt annan människas vänner och anhöriga, som de aldrig tidigare har träffat. Om nu denna andra person redan är avliden, kan detta tolkas som att den avlidnas personlighet för en tid har tagit vederbörandes kropp i besittning. Det finns ett fåtal sådana fall som är mycket starka och som är ytterligt svåra att förklara, om man inte tillgriper teorin om överlevnad.

Och det finns slutligen de fall, som här närmast skall behandlas, där människor säger sig ha minnen eller upplevelser som de sätter i samband med en tidigare inkarnation.

Personligen har jag sedan en del år varit intresserad av dessa problem, vilket ledde till att jag i somras studerade hos dr Ian Stevenson, psykiater vid University of Virginia Hospital, Charlottesville, USA. Han har sedan åtskilliga år intresserat sig för dessa frågor, och hans intresse har med tiden mer och mer inriktats på reinkarnationsfallen.

Dr Stevenson har samlat ett stort material av påstådda minnen från föregående inkarnationer, och för närvarande har han ca 700 från hela världen. Han samlar in fall, han undersöker dem och han bedömer om det är fråga om fantasier hos en psykiskt sjuk människa - vilket händer. Han berättar exempelvis att han har minst två kvinnor, som med största bestämdhet båda påstår sig vara en reinkarnation av en viss amerikansk författarinna. Och han har så många människor som säger sig ha varit med om Kristi korsfästelse, att det skulle räcka för en hel uppsättning sådana.

Men förutom sådana fall finns ändå tillräckligt många som är så detaljerade, och där det finns så goda möjligheter att kontrollera vad som påstås, att det ger honom fullt arbete. Han reser jorden runt och besöker de aktuella personerna, han intervjuar dem och han kontrollerar de faktiska förhållandena så långt det är möjligt. Ty om det skall vara någon mening med att studera dessa fall, måste det ju vara sådana där det ges möjlighet att kontrollera om det som påstås överensstämmer med verkligheten.

Om exempelvis en man säger sig ha varit Napoleon i en tidigare inkarnation, går det inte att göra så mycket av det, därför att Napoleon är en känd person, man kan läsa om honom i en mängd litteratur. Och det skulle vara ytterligt svårt att säga om denna persons minnen från en inkarnation som Napoleon verkligen var minnen eller om det var någonting som han hade läst eller hört. Men det finns några olika typer av fall som är särskilt intressanta, och jag skall här ge ett par exempel.

Ett fall gäller en svensk kvinna, nu medelålders, som jag själv haft kontakt med. Hon hade sedan sin tidiga barndom en mycket klar bild av sig själv som vuxen. Hon började uppleva bilden redan som litet barn, men hon såg sig själv som en ung kvinna. Hon låg på en divan i ett rum där interiören var av typisk österländsk prägel. Det var sommar, det fanns inga fönster, hon kunde se ut i trädgården där det fanns exotiska växter, och hon låg och såg ner mot sängens fotända. Hon såg sin egen fot, den var naken och huden var brun. Någonstans i rummet lekte ett litet barn, hon visste att det var hennes barn, och hon visste att hennes man fanns någonstans i närheten.

Hon visste inte vad denna upplevelse betydde, hon kunde inte lokalisera den någonstans, men det var en stark bild, och det tog åtskilliga år innan hon började höra talas om Indien och hur det såg ut där - då förstod hon plötsligt att där någonstans var det detta utspelade sig. Till saken hör också att bland de första saker hon började teckna som liten var en särskild slags blomma, som ingen i familjen kände igen. Hon visste inte heller själv vad det var för blomma, men hon ritade den om och om igen under flera år, tills hon fick se en bild av en lotusblomma, och såg att det var just en sådan hon hade ritat.

Detta är ett exempel på upplevelser som inte är så ovanliga. De kan ha mycket stor betydelse för den person som har dem, de kan vara tillräckliga för att över-

tyga personen i fråga om att hon har levat förut. Men man kan inte ta sådana upplevelser som något bevis för att reinkarnation skulle vara verklighet. De räcker inte till, därför att i de flesta fall är det mycket svårt att utesluta att individen i fråga kan ha läst eller hört det upplevda någonstans, särskilt om det är fråga om upplevelser som kommer först i vuxen ålder.

Det finns emellertid andra fall som är mera intressanta och där det finns större möjligheter att kontrollera de uppgifter som kommer fram. Det är de "minnen" som kommer fram hos små barn. Det typiska är att ett litet barn i 1-2-årsåldern, ofta så snart det börjar tala, kommer och säger underliga saker till sina föräldrar, säger att "jag bor inte här, jag bor någon annan stans. Du är inte min mamma, min mamma heter så och så, hon ser ut så och så och hon är mycket vackrare än du". Och barnet kan kanske tala om att det själv har en man eller hustru och att det har barn själv, och det kan ge en mängd detaljer från det påstådda föregående livet.

Sådana fall förekommer i alla miljöer. De förekommer oftast - det är sant - i de kulturer där man tror på reinkarnation. Och då kan man invända: ja, det är klart, de tror på reinkarnation, alltså vet barnen om det, de får höra det och de fantasierar. Och föräldrarna kanske också tror på reinkarnation och uppmuntrar sådana fantasier hos barnen.

Men det där är inte alltid sant. Exempelvis i Indien, där tron på reinkarnation fortfarande är allmän, förekommer det ofta att man anser det betyda olycka för barnen om de berättar om sin föregående inkarnation. Man menar att det betyder att de kommer att dö tidigt i denna inkarnation, och det händer att föräldrarna går handgripligt tillväga för att tysta barnen när de börjar tala om sådana ting.

Stevenson besökte för några år sedan en arabstam i sydöstra Turkiet, med en befolkning på ca 35.000 människor. Bland dessa fann han 8 fall av påtagliga, påstådda minnen av föregående inkarnationer, där det var möjligt att i någon mån kontrollera de uppgifter som kom fram. Detta innebär ett fall på 4-5.000 människor. Även i denna miljö var det mycket vanligt att man inte tyckte om att barnen berättade om sina minnen. Det inträffade att föräldrarna tog till så drastiska medel som att stoppa såpa i munnen på barnen för att få dem att tiga.

Även i Europa och Amerika finner man intressanta fall, och Stevenson själv får omkring tre brev i veckan med nya fall, från hela världen. Det kommer fler och fler, allt eftersom det blir känt att han är intresserad av ämnet. Han får brev från USA, från Europa, praktiskt taget från hela världen.

För att illustrera vilka svårigheter som kan uppstå när man vill undersöka ett påstått reinkarnationsfall, skall jag beskriva ett aktuellt fall, där Stevenson själv hade turen att vara med från början. Ofta är det ju så att det är ett barn som berättar. Föräldrarna slår bort det hela först, men barnet är envist, det fortsätter att berätta. Och så småningom kanske man försöker att ta reda på om det ligger någonting i berättelsen eller inte. Barnet har kanske nämnt en plats där det säger sig ha levat förut, och man tar kontakt med någon på platsen för att se om det har funnits någon där med det namn som barnet påstår. Kanske man också tar barnet med och reser till den aktuella platsen.

När sedan en seriös vetenskapsman som dr Stevenson kommer in i bilden, kan det ofta ha gått flera år, och det blir mycket svårt att efteråt kontrollera vad barnet har sagt från början, vad föräldrarna har sagt efteråt osv.

Men i detta fall hade Stevenson tur. En ung arab berättade för honom, att det i hans hemby Kornayel i Libanon fanns flera barn som sade sig minnas föregående liv. Han gav Stevenson ett introduktionsbrev till en släkting i byn. Hans familj tillhörde druserna, en islamitisk sekt vars medlemmar lever bl.a. i Syrien och Libanon.

Den 16 mars 1964 kom Stevenson till Kornayel med brevet som enda introduktion. Det visade sig emellertid att adressaten till brevet var bortrest. Stevenson blev besviken, ändå tills den som han talade med sade: "men i en familj som jag känner finns det just ett barn som berättar att han har levat förr, och vi kan gå dit och hälsa på föräldrarna."

De gick dit med en tolk, och samma kväll berättade föräldrarna om vad som hade hänt. De hade en pojke som hette Imad (Elawar), född 1959 och alltså 5 år gammal vid tillfället. Han hade från det han började tala berättat om ett liv på en annan ort. De första ord han hade sagt över huvud taget var "Jamile" och "Mahmoud", ett kvinno- respektive mansnamn. Han hade nämnt en ort som hette Khriby, vilken låg ca 30 km därifrån. Han hade också nämnt ett familjenamn, Bouhamzy, och en dag när han var ute och gick med sin farmor, sprang han plötsligt fram till en helt främmande man, omfamnade honom och sade: "Du var min granne."

Det visade sig att mannen var från Khriby och att han kände till familjen Bouhamzy. Imads far var inte alls glad över pojakens påstående,, det gick t.o.m. så långt att han ansåg honom ljuga och gav honom bannor för att han skulle tiga. Efter detta berättade pojken mest för sin mor och sina morföräldrar, som var mera förstående. Så småningom blev också fadern övertygad om att det i alla fall låg något i historien. Imad berättade också om en lastbilsolycka där någon hade brutit benet, och han uttryckte själv en förvånansvärd glädje över att kunna gå. När han lärde sig gå sade han ofta: "Jag kan gå nu, vad skönt det är att kunna gå."

Föräldrarna hade dragit sina slutsatser av det han berättade. De menade att han trodde sig ha varit en Mahmoud Bouhamzy, som skulle ha levat i Khriby. Han skulle haft en hustru som hette Jamile, och han skulle ha omkommit i en bilolycka efter ett gräl med föraren. Men föräldrarna hade inte gjort något försök att bekräfta berättelsen, och de hade inte haft kontakt med någon medlem av släkten Bouhamzy i Khriby.

Stevenson var särskilt glad över att han kunde få vara med från början, innan någon annan hade försökt att verifiera historien. Nästa dag åkte Stevenson till Khriby tillsammans med Imad och hans far, och man försökte kontakta medlemmar av familjen Bouhamzy. Men då uppstod problem. Man fann att en man som hette Said Bouhamzy hade dött 1943, 16 år innan Imad föddes. Han hade mycket riktigt dött i en bilolycka, där han hade fått benen krossade. Men han hade inte haft någon hustru eller bekant som hette Jamile. Dessutom fanns det redan en man som sade sig ha varit Said Bouhamzy i en föregående inkarnation, en ung man som var född 1943, några månader efter Suids död. Han bodde i Syrien men hade besökt Khriby som liten och då givit sådana upplysningar och visat sådan kunskap om familjen Bouhamzy i Khriby, att familjen helt accepterade honom som den återfödde Said. Detta stämde alltså inte alls.

Men så inventerade man familjen Bouhamzy och fann att det hade funnits en Ibrahim Bouhamzy, som hade bott bara 100 meter från Said Bouhamzy. Ibrahim hade dött vid 25 års ålder 1949, 10 år innan Imad föddes, och han hade varit mycket nära vän till Said. Han hade inte varit gift, men haft en älskarinna som hette Jamile och som han levde tillsammans med. Detta hade f.ö. varit en stor skandal i druserbyn. Ibrahim hade dött i tuberkulos, och sista halvåret av sitt liv hade han legat på sjukhus. Han kunde då inte gå och han hade blivit bitter över detta och ansett sig orättvist behandlad av ödet.

Han hade blivit mycket upprörd när Said dog i trafikolyckan, de var ju nära vänner. Och nu började Stevenson komma underfund med, att vad föräldrarna hade berättat den första kvällen, det var inte enbart vad Imad hade berättat, utan det var vad de trodde att det betydde. Imad hade aldrig påstått att han själv hade dött i bilolyckan, han hade bara berättat om en olycka som engagerat honom mycket. Han hade aldrig påstått att han var gift med Jamile, bara nämnt namnet som det första han över huvud taget sade. Han hade inte heller sagt sig vara Mahmoud Bouhamzy - det fanns en Mahmoud Bouhamzy som hade dött, och som också varit nära vän till Ibrahim. Mannen som Imad hade omfamnat på gatan hade också varit granne till Ibrahim.

Ett par dagar senare åkte man tillsammans återigen till Khriby, och Imad fick visa vägen till det hus där han menade att Ibrahim skulle ha bott. Han pekade mot platsen där Jamile hade bott, men han kände inte igen Ibrahims hus. Det visade sig då att huset hade byggts om en hel del under de 10 år som gått, det såg inte alls ut som då. Man skulle också visa Imad runt i huset, varvid Stevenson hade tänkt kontrollera rundvandringen. Men han blev gäckad av Ibrahims mor och syster som plötsligt dök upp, snappade bort Imad och gick runt med honom. Stevenson och tolken kunde ändå följa efter så nära att de hörde vad kvinnorna och Imad talade om, och tolken kunde

kontrollera att de inte gav barnet några ledande frågor eller försökte hjälpa det. Både tolken och Stevenson var helt säkra på att vad Imad sade verkligen var hans egen mening, och inte påverkat av några ledande frågor. Det var uppenbart att Imad under rundvandringen kände igen huset, han kunde berätta åtskilliga detaljer, varav många var högst personliga detaljer från Ibrahims liv.

Stevenson reste nu hem, men i augusti samma år kom han tillbaka till Kornayel, där han intervjuade några nya vittnen som hade känt Ibrahim, samt gjorde nya kontroller. Han gjorde också ett besök i Syrien, där han träffade Sleimann Bouhamzy, dvs den man som sade sig ha varit Said Bouhamzy, och där fick han en del nya upplysningar av värde.

Stevenson skrev ner sammanlagt 73 olika upplysningar som Imad gav om Ibrahims liv, varav 65 var helt korrekta och 8 inte korrekta. Det innebar dock inte alltid att de var felaktiga - några av dem kunde inte nöjaktigt kontrolleras eller bevisas vara riktiga.

Bland de saker som Imad sade var att han hade en kvinna som hette Jamile. Hon bar högklackade skor, vilket på den tiden var mycket ovanligt i druserbyarna. Han räknade upp ett antal namn på familjemedlemmar i Ibrahims släkt, liksom namn på hans nära vänner. Allt detta kunde kontrolleras. Han berättade om en bilolycka där en lastbil körde över en man, bröt båda hans ben och krossade hans mage, vilket stämde exakt med den olycka som hade drabbat Said, Ibrahims nära vän.

En intressant detalj var att Imad aldrig nämnde Ibrahims namn. Han refererade till Ibrahim som "jag". Han nämnde en mängd namn, och därför hade föräldrarna dragit den felaktiga slutsatsen att namnet på en av släktingarna skulle vara han själv. Imad nämnde också att Ibrahim, alltså han själv, varit mycket förtjust i att jaga. Han hade haft ett dubbelpipigt gevär och ett vanligt gevär, som han hade gömt, förmodligen beroende på att det för civila var förbjudet att ha gevär. Även detta stämde. Han gav också detaljer om huset i Khriby, t.ex. att man vid tiden för hans död hade hållit på att lägga om trädgården. När Imad visades runt i huset återgav han f.ö. korrekt de sista ord som Ibrahim hade sagt innan han dog. Summan blev här 16 olika detaljerade upplysningar, varav 14 var helt korrekta.

Det visade sig att Imad upp till 4-5-årsåldern var rädd för stora lastbilar och bussar, och man fann att Ibrahim hade arbetat som busschaufför och varit med om minst två olyckor, varvid en människa hade blivit dödad i den ena olyckan. Vid ett annat tillfälle hade den buss han brukade köra vält i hans åsyn. Dessa upplevelser tillsammans med det faktum att Ibrahims nära vän Said också hade dött i en bilolycka, är ju i och för sig tillräckliga för att förklara en viss rädsla för fordon av denna typ. Andra intressanta likheter mellan Ibrahim och Imad var att båda var mycket duktiga i franska. Ibrahim hade varit en hetlevrad person som hade lätt att råka i slagsmål, och när Imads far fick höra det skrattade han glatt och sade: "det är precis som Imad, han muckar också gräl."

Detta är de viktigaste fakta i målet. Fallet utgör ett gott exempel på vad Stevenson och andra som sysslar med dessa frågor får att studera. Så gäller det att förklara det hela - ty det finns åtskilliga liknande fall som är lika detaljerade som Ibrahims. Det finns för många för att det skall vara fråga om enbart tillfälligheter - man måste söka någon annan förklaring.

Det första man då måste utesluta, är ju att det föreligger ett bedrägeri av något slag, t.ex. att Imads föräldrar skulle ha fantiserat ihop hela historien och intalat pojken vad han skulle säga. Vad som starkt talar emot bedrägerihypotesen är t.ex. att föräldrarnas slutsatser om Imads eventuella tidigare inkarnation var helt felaktiga, de stämde inte alls med den person som verkligen hittades till slut. För att iscensätta ett bedrägeri av denna storleksordning måste Imads föräldrar dessutom ha startat en stor apparat i båda byarna, fått Ibrahims förre bekanta att berätta vissa saker osv. Föräldrarna hade inte heller någon som helst personlig vinst av att fallet blev känt.

Kan det då vara så att Imad, när han var liten, hade hört berättas om Ibrahim, att han sedan har glömt det och att han senare av någon orsak kommer ihåg det

igen? Det finns nämligen ett fenomen som kallas för kryptomnesi, vilket i stort sett innebär gömda minnen. Det visar sig exempelvis att under hypnos kan man få en människa att mycket detaljerat komma ihåg saker som har hänt i den tidiga barndomen, och som denne för länge sedan har glömt. Men i det här fallet är det en alldeles för krystad förklaring. Imad var ju omkring $1\frac{1}{2}$ år när han började tala om sina minnen, och före den tiden var han praktiskt taget alltid i sina föräldrars sällskap. Det är då ytterligt osannolikt att någon främmande människa skulle ha kommit och berättat allt detta, och att sedan både Imad och föräldrarna skulle ha glömt det. Dessutom förklarar det inte alls de starka känslomässiga likheterna som också förekommer mellan Ibrahim och Imad.

Det finns naturligtvis ännu en sak man måste utesluta, nämligen att det skulle ha funnits möjligheter för föräldrarna eller barnet att på normalt sätt få uppgifter om den föregående personen, t.ex. genom att läsa i tidningar, att se på TV, genom besök på den ort det är fråga om.

Dr Stevenson gör i samtliga de fall han undersöker mycket noggranna kontroller av vilka kontakter det finns mellan de orter det gäller. I dessa fall är det nämligen ofta fråga om orter som ligger relativt nära varandra geografiskt sett. Men i dessa trakter kan det mycket väl vara så att det kanske över huvud taget inte förekommer någon trafik mellan två orter, även om det bara är 3 mil mellan dem. Och i det aktuella fallet menade Stevenson att det var ytterligt osannolikt att det skulle ha förekommit några kontakter mellan de båda familjerna.

Men i så fall finns det inga normala förklaringar till hur Ibrahim vet allt det här om Ibrahims liv. Då måste man tillgripa de s.k. paranormala förklaringarna. Man kan då säga: det kan helt enkelt vara fråga om ESP, det kan vara telepati, klairvoyans etc. som gör att Imad känner till dessa förhållanden på en annan ort. Nu finns det ju fortfarande många som också bestridir existensen av ESP, men "av två onda ting väljer man det minst onda", och det är kanske mindre besvärligt att tvingas erkänna ESP-fenomenen än reinkarnationsteorin.

Men inte heller detta stämmer riktigt. ESP fungerar helt enkelt inte på det sättet. Det är praktiskt taget aldrig fråga om kunskap om vissa bestämda fakta under en viss tidsperiod, det är fråga om en obestämd, allmän kunskap om förhållanden, som kommer mera slumpartat. Här är det ju fråga om att barnet känner till vissa saker som hände på en viss ort under en viss tidsperiod, men barnet vet ingenting om vad som har hänt på denna ort efter det Ibrahim dött, det kan inte säga någonting om hur familjen Bouhamzy har det nu, bara hur de hade det innan Ibrahim dog.

I de flesta fall som Stevenson har undersökt i detalj, visar barnen i vanliga fall ingen som helst förmåga till ESP, ingen förmåga till telepati med sin familj och ingen kunskap om några andra förhållanden än just de aktuella. ESP kan inte heller förklara de starka känslolokontakter som kan uppkomma mellan barnet och dess "förra" familj, ibland så starka att de vållar en kris i barnets nuvarande familj.

Därmed kommer man över på de definitivt "paranormala" förklaringarna, där man måste förutsätta att det existerar vad man kan kalla diskarnerade personligheter, dvs personligheter som har levat i en fysisk kropp på jorden, men som nu finns i någon annan tillvaroform. Och här finns det två förklaringar man kan tänka sig, den ena är besättelse och den andra är reinkarnation. Besättelse innebär - som förut nämndes - att en individs kropp så att säga tas i beslag av en annan personlighet, att individens egen personlighet fullständigt försvinner och den främmande personligheten kommer in.

De här barnen reagerar emellertid inte på det sättet. Det finns en del klara fall av besättelse som är väl studerade, och även hos vissa mediala personligheter kan man studera fenomenet. Men dessa barn lever sitt eget liv helt och hållet. Det är inte frågan om att deras egen personlighet försvinner, utan när man undersöker deras reaktioner, deras sätt att berätta, kommer man mer och mer fram till att det verkligen gäller någonting som man måste kalla minnen, någonting som upplevs som minnen. Det är fråga om bilder i deras omedvetna psyke som sedan kan dyka upp i medvetandet, orsakat av olika utlösande faktorer. Samma sak kan gälla de personer vilka som vuxna har liknande minnen. Liksom minnen av saker som hände i vår barndom plötsligt kan dyka upp i vårt medvetande, tycks detta, såvitt man kan finna,

fungera på liknande sätt. Om det då verkligen rör sig om minnen, talar ju detta bestämt för att det finns ett sammanhang mellan den avlidna personligheten och den nuvarande, alltså det som man kallar reinkarnation.

Det visar sig också att dessa barn i regel så småningom slutar att tala om sina minnesbilder. Ofta börjar de i 2-årsåldern, eller så snart de börjar tala, alltså mycket tidigt. De talar om det under några år, upp till 5-6 år, men i 5-10-årsåldern brukar det i regel tyna bort. De känslomässiga reaktionerna däremot, kan finnas kvar långt upp i vuxen ålder.

Oavsett vad man själv anser om denna fråga, måste man beundra den noggrannhet dr Stevenson arbetar med. Han lämnar ingenting oprövat. Personligen menar han att man i många av de noggrant undersökta fallen inte kan utesluta andra förklaringar. Men i en del av dem är alla andra förklaringar så krystade och så långsökta, att reinkarnation tycks vara den enda rimliga förklaringen.

Det finns vissa allmänna drag som gäller för hela detta material, särskilt när det gäller barn. Ofta har den föregående personligheten dött ung, och ofta är det fråga om en våldsam, smärtsam död genom sjukdom eller olycksfall. Intervallen mellan inkarnationerna är ofta mycket kort, i några fall är det inte mer än några månader. I en del fall är tidsskillnaden t.o.m. mindre än 9 månader, vilket ger ett särskilt problem som kan vara svårt att förklara. Men oftast är det fråga om 1-10 år. I Imads fall var det 10 år.

Man finner påfallande ofta personlighetsmässiga likheter, liksom att de båda personligheterna i de flesta fall är av samma kön. I ungefär 10% av Stevensons material är de av olika kön. I sådana fall identifierar sig emellertid ofta den föregående eller den nuvarande personligheten med det motsatta könet. Ett exempel på detta är ett fall där reinkarnation skedde inom samma familj, vilket ju ger speciella problem vid kontrollen. Där var det en flicka som dog mycket ung, efter ett par självmordsförsök. Hon försökte tre gånger att begå självmord, och sista gången lyckades det. Hon hade sagt att hon inte trivdes med att vara flicka, om hon skulle återfödas så ville hon bli pojke.

Sedan föddes i familjen en son som visade mycket påtagliga likheter med sin döda syster. När pojken var liten brukade han också, när han såg andra barn stoppa saker i munnen, säga: "man skall inte stoppa saker i munnen, det kan vara farligt." Det är intressant med tanke på att flickan försökte ta sitt liv genom att ta gift.

I sådana fall är identifieringen med det egna könet inte det normala hos den föregående eller den nuvarande personligheten. I ett fåtal fall säger sig barnet ha minnen även från en inkarnation som ligger emellan den aktuella och den nuvarande, men det är då fråga om en mycket kort inkarnation, endast 2-3 år, och minnena från den är mycket diffusa och svåra att kontrollera.

Ännu ett fenomen är mycket intressant: I åtminstone ett 50-tal fall finner man att den nuvarande personligheten på sin kropp har födelsemärken som inte liknar vanliga fläckar. De kan sitta på ovanliga ställen och de kan ha en ovanlig form, de kan exempelvis likna ett ärr efter ett sticksår - och i det aktuella fallet hade den påstådda föregående personligheten dött just efter att ha blivit knivhuggen. Kniven hade gått in i kroppen på det ställe där ärrret nu satt på barnet.

En annan fråga inställer sig också: I samband med reinkarnation talas det ju ofta om karma, dvs att ens handlingar under ett liv har inflytande på ens upplevelser under nästa. Man har även försökt undersöka detta problem, men det är mycket svårt, det är för kort tidsperspektiv. Ofta är det ju fråga om barn som inte har hunnit uppleva så mycket i detta liv, varför man måste följa dem en längre tid. Dessutom har man sällan fullständig kunskap om den föregående personligheten, man känner inte till allt vad den har haft för sig eller hur den har varit. F.ö. är det kanske också alltför kort perspektiv med endast två liv, när man skall tala om karma.

När man ser på detta material, kan man sammanfattningsvis säga att reinkarnationstanken är en teori som kan förklara en mängd fakta och upplevelser som förekommer i de aktuella fallen. Det förefaller åtminstone mig som om det är den teori som

i många fall ger den enklaste och minst krystade förklaringen. Och just detta är ju ett starkt stöd för teorin. En teori måste ju provas genom att ställas i förhållande till fakta. Om en teori kan förklara en stor mängd fakta och om den inte motsäges av andra fakta, är detta ett starkt stöd för teorins giltighet.

Då inställer sig frågan: Om nu reinkarnation existerar, hur fungerar den då, och varför - men det är ett ämne för ett helt annat föredrag.

- - - - -

I boken "Twenty Cases Suggestive of Reincarnation" (American Society for Psychical Research, New York 1966) beskriver och diskuterar dr Stevenson mycket ingående de fall som här har skildrats i korthet. I veckotidningen Allers, nr 46, 19/11 -67, finns ett reportage om parapsykologisk forskning i USA där bl.a. Stevensons arbete berörs.

Om någon av Brevcirkelns läsare känner till eller får höra talas om aktuella (inte för gamla) fall av upplevelser liknande de som har berörts i föredraget, är dr Jacobson tacksam om Ni vill kontakta honom. Det gäller alltså tänkbara eller påstådda reinkarnationsminnen, upplevelser av att "vara utanför kroppen" och se den utifrån, dödsbäddsvisioner o.dyl. - överhuvud upplevelser som kan ha betydelse för problemet om medvetandet överlever kroppens död.

Adress: Dr Nils-Olof Jacobson, Vårvädersvägen 4 G, Lund, tel. 046/14 22 92.

- - - - -